

แผนปฏิบัติการป้องกันการทุจริต ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง
ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระดาน
จังหวัดเพชรบุรี

คำนำ

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และการประพฤติมิชอบของบุคลากรภาครัฐ เป็นปัญหาสังคมติดต่อกันมายาวนาน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้ส่งผลกระทบต่อระบบสังคม เศรษฐกิจการเมือง และความมั่นคงของประเทศ รวมถึงภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นต่อสายตาของประชาชน โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มักถูกจับตามองจากประชาชนว่าการบริหารราชการของท้องถิ่นไม่มีความโปร่งใส มีการทุจริต คอร์รัปชันในองค์กร ตลอดจนบุคลากรผู้ปฏิบัติงานบางส่วนใช้อำนาจหน้าที่ประพฤติโดยมิชอบ เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนหรือพวกพ้อง ดังนั้น เพื่อให้ระบบราชการและการปฏิบัติงานของบุคลากรของภาครัฐมีความโปร่งใส และมีการดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการ จะต้องมีการจัดระบบการตรวจสอบและประเมินผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานคุณธรรม จริยธรรม และความคุ้มค่าของการบริหารราชการ โดยต้องมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ปรับปรุงระบบการปฏิบัติงานให้เกิดความโปร่งใส มีประสิทธิภาพและสนับสนุนภาคประชาชนให้มีส่วนร่วมในการรณรงค์และปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนส่วนร่วมในการตรวจสอบการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ และให้ผู้ปฏิบัติงานมีความซื่อสัตย์สุจริต มีคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้องค์กรปราศจากการทุจริตและประพฤติมิชอบรวมทั้งปัญหาความเสื่อมศรัทธาในการบริหารราชการ ประกอบกับยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ระยะที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔) และนโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริตตามคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๙/๒๕๕๗ เรื่อง มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบและกำหนดให้ภาครัฐ ต้องจัดทำแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง เห็นว่าการดำเนินการด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตเป็นสิ่งสำคัญที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพึงกระทำ เพื่อเป็นการสร้างระบบบริหารราชการให้มีความโปร่งใส และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นต่อสายตาประชาชนที่มีต่อการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง นำไปสู่การเป็นองค์กรที่มีความเข้มแข็งในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตมีระบบบริหารราชการที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชน จึงได้จัดทำแผนป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔) ขึ้น

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๑ บทนำ	๑
การวิเคราะห์ความเสี่ยงในการเกิดทุจริตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๑
หลักการและเหตุผล	๔
วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผน	๖
เป้าหมาย	๗
ประโยชน์ของการจัดทำแผน	๗
ส่วนที่ ๒ แผนปฏิบัติการป้องกันการทุจริต	๘
โครงการ/กิจกรรม/มาตรการ และจำนวนงบประมาณที่ดำเนินการ ๔ ปี	
(พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔) แยกตาม ๔ มิติ	
มิติที่ ๑ การสร้างสังคมที่ไม่ทนต่อการทุจริต	๑๐
มิติที่ ๒ การบริหารราชการเพื่อป้องกันการทุจริต	๑๑
มิติที่ ๓ การส่งเสริมบทบาทและการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน	๑๔
มิติที่ ๔ การเสริมสร้างและปรับปรุงกลไกในการตรวจสอบการปฏิบัติราชการ	๑๕
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	
ส่วนที่ ๓ รายละเอียดโครงการ/กิจกรรม/มาตรการตามแผนปฏิบัติการฯ	๑๗

ส่วนที่ ๑

บทนำ

๑.๑ การวิเคราะห์ความเสี่ยงในการเกิดการทุจริตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นกลไกหนึ่งในการพัฒนาท้องถิ่นที่สำคัญ จึงต้องมีหลักการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด ซึ่งหลักการบริหารที่มีกระแสสำคัญในช่วงนี้ คือ การบริหารโดยยึดหลักธรรมาภิบาล ในปี ๒๕๔๖ รัฐได้มีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ซึ่งในมาตรา ๕๒ ระบุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีตามแนวทางการของพระราชกฤษฎีกานี้ โดยอย่างน้อยต้องมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล เป็นราชการส่วนท้องถิ่นที่สามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามกฎหมาย โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญต่อชุมชน เป็นองค์กรพื้นฐานของการบริหารงานภาครัฐและเป็นกลไกที่สำคัญต่อชุมชน เป็นองค์กรพื้นฐานของการบริหารงานภาครัฐและเป็นกลไกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศในระดับตำบล ปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพสูงมากในการบริหารงานภาครัฐในระดับท้องถิ่นอย่างใกล้ชิดกับประชาชน จึงสามารถทราบความต้องการของประชาชนในพื้นที่รวมถึงยังรู้แนวทางในการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี มีความคล่องตัวในการบริหารงานและยังเป็นองค์กรที่สามารถระดมสรรพกำลังจากภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการสะท้อนปัญหาและให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาอย่างรวดเร็ว

จากการศึกษาและวิเคราะห์ของนักวิชาการต่าง ๆ พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นส่วนราชการที่มีการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงมากที่สุดในประเทศไทย โดยนักการเมืองท้องถิ่นร่วมมือกับข้าราชการ โดยปัญหาการทุจริตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ลุกลามเกิดขึ้นมากในปัจจุบัน สะท้อนให้เห็นถึงการหยิ่งรากรฝังลึกของขบวนการทุจริตในสังคม ทั้งในเมืองและในชนบท โดยมีรายงานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ระบุว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีคดีที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตถึงปีละ ๑๒,๐๐๐ คดี

สถิติเรื่องราวเรียนทุจริตรอบปท.ต่อป.ช.ในช่วงปี (จำนวน 6,260 เรื่อง)

อันดับที่ 1 องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)

3,376 เรื่อง

อันดับที่ 2 เทศบาลตำบล

1,809 เรื่อง

อันดับที่ 3 องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

430 เรื่อง

อันดับที่ 4 เทศบาลเมือง

387 เรื่อง

อันดับที่ 5 กรุงเทพมหานคร

207 เรื่อง

อันดับที่ 6 เทศบาลนคร

164 เรื่อง

อันดับที่ 7 เมืองพัทยา

10 เรื่อง

และยังไม่ได้รับขุมอีก

25 เรื่อง

THAIPUBLICA

(ที่มา <http://www.charuaypontorranin.com>)

จากตารางจะพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรายงานข่าวเกี่ยวข้องกับการทุจริตมากที่สุด คือ องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) รองลงมาคือ เทศบาลตำบล (ทต.) และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ตามลำดับ ซึ่งยอดรวมของหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า ๖,๐๐๐ เรื่อง

สาเหตุและปัจจัยที่นำไปสู่การทุจริตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จากสถิติของสำนักงานป.ช. ได้มีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่รัฐในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือ อบท. ว่ากระทำการทุจริตตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๓-๒๕๕๐ รวม ๘ ปี ๙,๔๖๗ ราย ถูกกล่าวหาว่าทุจริตมากที่สุด คือ ๑. องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ๒. เทศบาลตำบล ๓. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ๔. กรุงเทพมหานคร (กทม.) และ ๕. เมืองพัทยา

สำหรับสภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตใน อบท. จากงานวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาและเสริมสร้างกลไกการป้องกันการทุจริตใน อบท. ได้สะท้อนสภาพหรือลักษณะปัญหาการทุจริตใน อบท. ซึ่ง สามารถแบ่งสภาพหรือลักษณะปัญหาการทุจริตใน อบท. ได้ดังนี้

๑. สภาพหรือลักษณะปัญหาการทุจริตที่เกิดจากการทุจริตด้านงบประมาณ การทำบัญชี การจัดซื้อจัดจ้างและการเงินการคลัง ส่วนใหญ่พบว่ามีสาเหตุมาจากการที่ อบท. ละเลยไม่ปฏิบัติหรือไม่ทำตามระเบียบฯ และอ้างว่าไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องที่มีการให้จัดทำและ ไม่จัดทำซึ่งเมื่อพิจารณาจากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนเรื่องที่กลุ่ม อบท.ไม่จัดทำอันเป็นผลก่อให้เกิดการทุจริตใน อบท. ตัวอย่างเช่น รายงานการวิจัยแนวทางการพัฒนาและเสริมสร้างกลไกการป้องกันการทุจริตในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (๒๕๔๙) โดย รศ.ดร.โกวิทย์ พวงงาม

(๑) มี อบท.ไม่ทำทะเบียนยืมเงิน ร้อยละ ๑๔

(๒) ไม่ทำบัญชีคุมรายรับรายจ่ายพัสดุให้เป็นปัจจุบัน ร้อยละ ๑๒

- (๓) ไม่ทำหลักฐานในการเบิกจ่ายพัสดุ ร้อยละ ๑๓
- (๔) ไม่ลงบัญชีรายรับรายจ่าย ร้อยละ ๑๑
- (๕) ไม่ทำรายงานแสดงรายรับรายจ่ายและงบทดลองเป็นรายเดือน ร้อยละ ๑๕
- (๖) ไม่มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตรวจรับพัสดุ ตรวจสอบพัสดุ และเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพัสดุ ประจำปี ร้อยละ ๑๒

(๗) ไม่จัดให้มีการแต่งตั้งผู้แทนชุมชนหรือผู้แทนประชาคมเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการตรวจ รับพัสดุ หรือจัดให้มีก็เป็นการแต่งตั้งคนหน้าเดิม ๆ ในการตรวจรับงานจ้าง ร้อยละ ๖

(๘) มี อบท.ที่สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น มีญาติมารับเหมาเกี่ยวกับการจัดซื้อ จัดจ้างใน อบท. ร้อยละ ๑๑.๕

(๙) มี อบท.ได้แต่งตั้งประชาชนเข้ามาเป็นกรรมการจัดซื้อจัดจ้าง ตรวจรับงานจ้างบางส่วน ร้อยละ ๓๔.๗ ยังไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนและทุกฝ่าย

๒. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตที่เกิดจากตัวบุคคล โดยข้อมูลตัวเลขจากการสำรวจพบว่า การทุจริตเกิดจากตัวบุคคล โดยเฉพาะผู้บริหารท้องถิ่น และสมาชิกสภาท้องถิ่นบางส่วน ปรากฏว่า

ร้อยละ ๑๒ มีญาติหรือพวกพ้องมาเป็นผู้รับเหมาการจัดซื้อจัดจ้างที่มีการเอื้อประโยชน์ให้ พวกพ้อง หรือกลุ่มญาติของตนเอง โดยร้อยละ ๓๕ บุคคลที่เป็นพนักงานท้องถิ่น กับผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งบางส่วน ใช้ตำแหน่งของตนแสวงหาผลประโยชน์ ร้อยละ ๑๐ บุคลากรของ อบท.มีการเก็บรายได้แล้วไม่ส่งคลัง หรือว่า มีการแก้ไขหลักฐานการเงิน ขณะที่ร้อยละ ๗ บุคลากรและผู้บริหารท้องถิ่นบางส่วน มีการจ่ายเงินของการ คลังโดยไม่มีหลักฐาน เช่น การเขียนเติมจำนวนเงิน หรือการรับเงินเก็บภาษี รับเงินเก็บค่าขยะ เก็บเงินมาแล้ว ไม่นำส่งคลัง ซึ่งเมื่อมีการกระทำอย่างเป็นประจำ หรือบางทีพอเก็บเงินได้มาก ๆ ก็ไม่นำส่งหรือมีการหนีไป หรือส่วนหนึ่งเจ้าหน้าที่คลังมีการปลอมเช็คตลอดจนการนำของหลวงหรือของทางราชการไปใช้เป็นการส่วนตัว ตลอดจนการปิดบังข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน

๓. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตที่เกิดจากช่องว่างของระเบียบและกฎหมาย ในส่วน ช่องว่าง ของกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ มุ่งวิเคราะห์ระบบตรวจสอบและระบบโครงสร้างของ อบท. เอง ซึ่งผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ระบบการตรวจสอบของ สตง.ไม่ทั่วถึง โดยร้อยละ ๑๔.๓ ตอบว่า กฎหมายเปิด ช่องว่างให้มีการทุจริตได้ โดยมีการให้สังเกตโครงสร้าง อบท.ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ และในกฎหมาย อบท. ให้ผู้บริหาร ท้องถิ่นมีความเข้มแข็งเพื่อให้อยู่ในตำแหน่งตลอด ๔ ปี ซึ่งในกรณีที่สมาชิกสภาท้องถิ่น เป็นทีม เดียวกับ ผู้บริหาร อบท.ทั้งหมดก็จะเป็นช่องทางให้ทุจริตได้ เพราะระบบถ่วงดุลขาดความเข้มแข็ง

๔. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตที่เกิดการขาดความรู้ความเข้าใจและขาดคุณธรรม จริยธรรม จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีบาง อบท.ที่มีขนาดเล็ก มีพนักงานท้องถิ่นที่ได้บรรจุเข้ารับราชการ โดยมีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับ ปวช.ขึ้นไป และผ่านการนิเทศงานมานาน้อยหรือไม่มีความรู้เฉพาะด้านดีพอ เช่น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกำหนดราคากลาง หรือ การจัดซื้อจัดจ้างตามระเบียบ และส่วนหนึ่งพบว่า หัวหน้าส่วนการคลังไม่ได้มีความรู้ทางด้านการพัสดุในทางปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติไปก็หมิ่นเหม่ในการถูกตรวจสอบ และผิดวินัย หรือบุคลากรของ อบท.ขาดความรู้ความเข้าใจ

โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของ อบต.กับองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยกฐานะมาจากสุขาภิบาล ตลอดจนส่วน หนึ่งผู้บริหารท้องถิ่นและพนักงานท้องถิ่น มีพฤติกรรมแสวงหาผลประโยชน์โดยอาศัยช่องโหว่ ของกฎหมาย แสดงให้เห็นถึงการไม่มีคุณธรรม จริยธรรม โดยสรุปผู้บริหารท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ของ อบท.ที่ ขาดความรู้ ความเข้าใจในหลักการบริหารท้องถิ่น ข้อกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งต่าง ๆ จำเป็นต้องมีการเพิ่มพูน ความรู้และควรรู้ เพราะถ้าบางส่วนไม่มีความรู้ความเข้าใจ เป็นผลทำให้ปฏิบัติเกี่ยวกับระเบียบ ผิดพลาดได้

๕. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริต ที่เกิดจากขาดการประชาสัมพันธ์ ให้ประชาชนทราบ จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มี อบท.ส่วนหนึ่งไม่ชี้แจงประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของ อบท.ต่าง ๆ ให้ประชาชนทราบ เช่น ร้อยละ ๑๕ ไม่แจ้งงบประมาณของ อบท.ให้ประชาชน และไม่ส่งข่าวสารทางราชการให้ประชาชน ร้อยละ ๘ ไม่มีการประกาศในช่องทางการสื่อสารให้ประชาชนทราบในการดำเนินงานโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ไม่มีการประกาศการดำเนินกิจกรรมและงบประมาณให้ชาวบ้านทราบเช่นกัน ร้อยละ ๗๕.๖ บุคลากรใน อบท.ไม่ทราบว่า ปัจจุบันมีเงินงบประมาณหรือเงินในบัญชี มีจำนวนเท่าใด

๖. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตที่เกิดจากการตรวจสอบขาดความหลากหลายในการตรวจสอบจากภาคส่วนต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่า ผู้ตรวจสอบ อบท. ที่เป็น สตง.เพียงหน่วยงานเดียวมีกำลังคนไม่เพียงพอ และ สตง.ส่วนกลาง มีกำลังคน เพียงแต่ไม่สามารถลงไปตรวจได้ทุกพื้นที่ ที่กระทำได้เป็นเพียงเป็นการสุ่มตัวอย่างเท่านั้น ในส่วนของสำนักงาน ป.ป.ช.ก็เช่นเดียวกัน จึงมีข้อเสนอให้ทั้ง ป.ป.ช. และ สตง. มีอนุกรรมการ ป.ป.ช.จังหวัด และให้จัดตั้งอาสาสมัคร ป.ป.ช.ภาคประชาชน

ส่วนระบบการตรวจสอบภายในของ อบท. มักพบว่าผู้บริหารท้องถิ่นของ อบท.ไม่ควบคุมดูแลเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด และฝ่ายสภาท้องถิ่นของ อบท.ที่ต้องทำหน้าที่เป็นฝ่ายกำกับดูแลและควบคุม คอยตรวจสอบการท างานของฝ่ายบริหารใน อบท.ให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อประโยชน์ของประชาชนแต่กลับพบว่าปัจจุบันฝ่ายสภาท้องถิ่น โดยส่วนใหญ่กับกลายเป็นกลุ่มเดียวกับผู้บริหารท้องถิ่น จึงทำให้สมาชิกสภาท้องถิ่นเข้าไปมีส่วนร่วมในการตรวจสอบผู้บริหารท้องถิ่นได้น้อย

๗. สภาพหรือลักษณะปัญหาของการทุจริตที่เกิดจากอำนาจ บารมีอิทธิพล จากการศึกษาพบว่า ใน อบท.บางแห่ง ยังมีอิทธิพลหรืออำนาจที่ส่งผลให้เกิดการทุจริตได้ โดยเฉพาะอิทธิพลและอำนาจของฝ่ายการเมืองที่ครอบงำ หรือสามารถให้คุณให้โทษต่อเจ้าหน้าที่หรือข้าราชการท้องถิ่นตลอดจนการใช้อิทธิพลข่มขู่หรือกีดกันผู้เสนอราคารายอื่น ๆ การบีบบังคับให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องตรวจรับงานโครงการต่าง ๆ ตลอดจนบางครั้งประชาชนในท้องถิ่นไม่กล้าที่จะให้การเป็นพยานเพื่อเอาผิดกับผู้ทุจริต และส่วนหนึ่งวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกของคนในสังคมไทยมานาน เช่น ความเกรงกลัวอิทธิพล การนับถือผู้มีบารมี การสำนึกบุญคุณของผู้มีพระคุณ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นใช้อำนาจหน้าที่การทำงานในการแสวงหาผลประโยชน์ จากหลากหลายปมแห่งปัญหา ที่พบเห็นกันตลอดมาในท้องถิ่น นั่นก็คือความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่ง ระหว่างนักการเมืองทั้งในระดับประเทศกับนักการเมืองระดับท้องถิ่น นักการเมืองระดับท้องถิ่นกับนักธุรกิจ กลุ่มผลประโยชน์และนักการเมืองระดับท้องถิ่นกับข้าราชการ บุคคลกลุ่มนี้ยังมีความเข้มแข็งมากกว่าพลังใน การตรวจสอบของภาคประชาชน และภาคประชาสังคม

๑.๒ หลักการและเหตุผล

ปัญหาคอร์รัปชันถือได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่ด้อยพัฒนา และการคอร์รัปชันได้กลายมาเป็นปัญหาที่มีความสำคัญที่สุดปัญหาหนึ่งของหลายประเทศ โดยปัญหานี้ยังไม่มีทีท่าว่าจะหมดไป อีกทั้งยังทวีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าหลายประเทศได้ก้าวเข้าสู่ความทันสมัยมีระบบการบริหารราชการสมัยใหม่ มีการรณรงค์ จากองค์กรของรัฐหรือองค์กรอิสระต่าง ๆ อย่างเช่น องค์กรสหประชาชาติ ธนาкарโลกและภาคประชาชน ที่ต่างเห็นพ้องกันว่าคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่นำไปสู่ความยากจนและเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการพัฒนาอย่างแท้จริง

ปัจจุบันประชาชน คนไทยมีมุมมองในเรื่องค่านิยมที่ผิด ยกย่องคน ร่ำรวย มีอิทธิพล มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูง ให้การเคารพนับถือและมองว่าเป็นคนดีเสมอ แต่ละคนมีความคิดว่าจะได้ ฟังพาอาศัยอุปถัมภ์ ค้ำจุนกัน โดยไม่คิดถึงความถูกต้องในสังคม ปัจจุบันได้ มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของการอุปถัมภ์ มาเป็นสภาพการตอบแทนผลประโยชน์ ซึ่งกันและกัน จนกลายเป็นการทุจริตคอร์รัปชันในหลายรูปแบบ ฝังรากลึกต่อการ

แก้ไข ปัญหาส่วนใหญ่ เกิดมาจากการใช้อำนาจแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือพวกพ้องในทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐ นับวันจะมีการทุจริตคอร์รัปชันเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในสังคมไทย เช่น การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการบริหารงาน ไม่ว่าจะเป็นการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการค้าต่าง ๆ การจัดซื้อ นมโรงเรียน การจัดซื้อยาของเจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุข การยกยอกทรัพย์สินทางราชการ จนดูเหมือนว่า สังคมไทยในปัจจุบันเห็นว่าการทุจริตคอร์รัปชันเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

การทุจริตคอร์รัปชันในประเทศไทยถือเป็นปัญหาเรื้อรังที่นับวันยิ่งจะทวีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นและส่งผลกระทบในวงกว้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความมั่นคงของชาติ เป็นปัญหาลำดับ ต้นๆ ที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เนื่องจากเกิดขึ้นทุกภาคส่วนในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นภาคการเมือง ภาคราชการ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมักถูกมองจากภายนอกสังคมว่าเป็นองค์กรที่เอื้อต่อการทุจริตคอร์รัปชันและมักจะปรากฏข่าวการทุจริตตามสื่อและรายงานของทางราชการอยู่เสมอ ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อกระแสการกระจายอำนาจและความศรัทธาต่อระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างยิ่ง ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของประเทศไทยเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันมีผลในเชิงลบ สอดคล้องกับการจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินการทุจริตคอร์รัปชันทั่วโลกที่จัดโดยองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency International : TI) พบว่า ผลคะแนนของประเทศไทยระหว่างปี ๒๕๕๕ - ๒๕๕๘ อยู่ที่ ๓๕ - ๓๘ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ โดยในปี ๒๕๕๘ อยู่อันดับที่ ๗๖ จาก ๑๖๘ ประเทศทั่วโลก และเป็นอันดับที่ ๓ ในประเทศอาเซียนรองจากประเทศสิงคโปร์ และประเทศมาเลเซีย และล่าสุดพบว่าผลคะแนนของประเทศไทยปี ๒๕๕๙ ลดลง ๓ คะแนน จากปี ๒๕๕๘ ได้ ลำดับที่ ๑๐๑ จาก ๑๖๘ ประเทศ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีปัญหาการคอร์รัปชัน อยู่ในระดับสูง

แม้ว่าในช่วงระยะที่ผ่านมา ประเทศไทยได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการปราบปรามการป้องกันการทุจริต ไม่ว่าจะเป็น การเป็นประเทศภาคีภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต (United Nations Convention Against Corruption : UNCAC) พ.ศ. ๒๕๕๖ การจัดตั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้จัดทำยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตมาแล้ว ๓ ฉบับ แต่ปัญหาการทุจริตในประเทศไทยไม่ได้มีแนวโน้มที่ลดน้อยถอยลง สาเหตุที่ทำให้การทุจริตเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมไทยประกอบด้วยปัจจัยทางด้านพื้นฐานโครงสร้างสังคม ซึ่งเป็นสังคมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความสัมพันธ์แนวตั้ง (Vertical Relation) หรืออีกนัยหนึ่งคือพื้นฐานของสังคมอุปถัมภ์ที่ทำให้สังคมไทยยึดติดกับการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน โดยเฉพาะในหมู่ญาติพี่น้องและพวกพ้อง ยึดติดกับกระแสนิยม วัตถุนิยม ติดความสบาย ยกย่องคนที่มีเงินและมีอำนาจ คนไทยบางส่วนมองว่าการทุจริตคอร์รัปชันเป็นเรื่องปกติที่ยอมรับได้ซึ่งนับได้ว่าเป็นปัญหาที่ฝังรากลึกในสังคมไทยมาตั้งแต่อดีตหรือกล่าวได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของค่านิยมและวัฒนธรรมไทยไปแล้ว ผนวกกับปัจจัยทางด้านการทำงานที่ไม่ได้บูรณาการความร่วมมือของทุกภาคส่วนไว้ด้วยกัน จึงส่งผลให้การทำงานของกลไกหรือความพยายามที่ได้กล่าวมาข้างต้นไม่สามารถทำได้อย่างเต็มศักยภาพ ขาดความเข้มแข็ง

ปัจจุบันยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่ใช้อยู่เป็นฉบับที่ ๓ เริ่มจากปี พ.ศ. ๒๕๖๐ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งมุ่งสู่การเป็นประเทศที่มีมาตรฐานทางคุณธรรมจริยธรรม เป็นสังคมมีดีใหม่ที่ประชาชนไม่เพิกเฉยต่อการทุจริตทุกรูปแบบ โดยได้รับความร่วมมือจากฝ่ายการเมือง หน่วยงานของรัฐ ตลอดจนประชาชน ในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของชาติและประชาชนเพื่อให้ประเทศไทยมีศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิในด้านความโปร่งใสทัดเทียมนานาชาติ โดยกำหนดวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยใสสะอาด ไทยทั้งชาติต้านทุจริต” มีเป้าหมายหลักเพื่อให้ประเทศไทยได้รับการประเมินดัชนีการรับรู้การทุจริต (Corruption

Perceptions Index : CPI) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ในปี พ.ศ.๒๕๖๔ ซึ่งการที่ระดับคะแนนจะสูงขึ้นได้นั้น การบริหารงานภาครัฐต้องมีระดับธรรมาภิบาลที่สูงขึ้น เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนต้องมีพฤติกรรมแตกต่างจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตประพฤติมิชอบ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานหลักออกเป็น ๖ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ สร้างสังคมที่ไม่ทนต่อการทุจริต

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ยกระดับเจตจำนงทางการเมืองในการต่อต้านการทุจริต

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ สกัดกั้นการทุจริตเชิงนโยบาย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ พัฒนาระบบป้องกันการทุจริตเชิงรุก

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ปฏิรูปกลไกและกระบวนการปราบปรามการทุจริต

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ ยกระดับคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต (Corruption Perception Index : CPI)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญยิ่งในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ และต้องยอมรับว่าปัญหาการทุจริตในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นเรื่องที่มีคำครหา ที่ได้สร้างความขมขื่นใจ ให้แก่คนทำงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาเป็นเวลาช้านาน ซึ่งหากพิจารณาจำนวนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบกับมีปัจจัยนานับการที่คอยยั่วยวนใจ บั่นทอนความมีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์สุจริต ของคนทำงานราชการส่วนท้องถิ่นบางส่วนให้เหือดหายไป และหากว่ากันไปแล้ว เรื่องในทำนองเดียวกันนี้ก็สามารถเกิดขึ้นกับคนทำงานในหน่วยงานราชการอื่นได้เช่นเดียวกัน เพียงแต่คนทำงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวนมากกว่าคนทำงานในหน่วยราชการอื่น ๆ จึงมีโอกาสหรือความเป็นไปได้สูงที่คนทำงานในท้องถิ่น อาจต้องถูกครหาในเรื่องการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันการทุจริตตลอดจนแสดงให้เห็นถึงเจตจำนงทางการเมืองของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการต่อต้านการทุจริตอย่างเป็นรูปธรรม สำนักงาน ป.ป.ช. จึงให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันการทุจริต ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ระยะที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) โดยดำเนินการส่งเสริมให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบริหารงานด้วยความโปร่งใส มีความเข้มแข็งในการบริหารราชการตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีหรือหลักธรรมาภิบาล บังเกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชน และยกระดับมาตรฐานในการป้องกันการทุจริตของ้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการขับเคลื่อนด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตบังเกิดผลเป็นรูปธรรมในทางปฏิบัติ เป็นไปตามเจตนารมณ์ของยุทธศาสตร์ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ระยะที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง จึงได้ตระหนักและให้ความสำคัญ กับการบริหารจัดการที่มีความโปร่งใส สร้างค่านิยม วัฒนธรรมสุจริตให้เกิดในสังคมอย่างยั่งยืน จึงได้ ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันการทุจริต ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของ้องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง เพื่อกำหนดแนวทางการขับเคลื่อนด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตผ่านโครงการ/กิจกรรม/มาตรการต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน อันจะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างแท้จริง

๑.๓ วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผน

๑. เพื่อให้้องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง ใช้เป็นแนวกรอบและแนวทางในการขับเคลื่อนมาตรการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตของ้องค์การบริหารส่วนตำบล

๒. เพื่อส่งเสริม/เสริมสร้างให้บุคลากร ของ้องค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติราชการ โดยยึดหลักธรรมาภิบาลมาตรฐานทางคุณธรรม จริยธรรม และการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

๓. เพื่อส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ในการติดตามตรวจสอบการทุจริต ประพฤติ มิชอบในภาครัฐ เสริมสร้างและพัฒนาเครือข่ายในการติดตามและตรวจสอบการทุจริตและประพฤติ มิชอบในภาครัฐให้มีความเข้มแข็ง

๔. เพื่อให้ระบบ และกลไกในการป้องกันและตรวจสอบมิให้เกิดการทุจริตหรือการปฏิบัติหน้าที่โดยมิ ชอบ ในการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

๕. เพื่อให้ทุกภาคส่วนรู้เท่ากัน ร่วมคิดการป้องกันการทุจริต โดยมีการพัฒนาศักยภาพและคุณธรรม จริยธรรมของบุคลากรด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างทั่วถึง

๑.๔ เป้าหมาย

๑. ข้าราชการทั้งฝ่ายการเมืองและฝ่ายประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนประชาชน มีจิตสำนึกในเรื่องของความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส เป็นธรรม ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ไปในทางที่มิชอบ

๒. องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง มีระบบการปฏิบัติงานที่สามารถป้องกันปัญหาเกี่ยวกับการ ทุจริต และประพฤติมิชอบของราชการ และเจ้าหน้าที่และสามารถจัดการกับกรณีการทุจริตและประพฤติมิ ชอบอย่างรวดเร็ว โปร่งใส มิให้ข้าราชการอื่นใช้เป็นเยี่ยงอย่าง

๓. หน่วยงานสามารถประสานความร่วมมือภายในองค์กรและภายนอกองค์กรในการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต

๔. องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียงสามารถพัฒนาระบบและกลไกในการตรวจสอบ ควบคุม และ ถ่วงดุลการใช้อำนาจให้เหมาะสม

๕. องค์การบริหารส่วนตำบล พัฒนาบุคลากรผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

๖. ระดับคะแนนการประเมินตนเอง(Self Assessment Repotr:SAR) การจัดทำแผนปฏิบัติการ ป้องกันการทุจริต สำหรับอบต.ห้วยแม่เพรียง สูงกว่าร้อยละ ๕๐

๑.๕ ประโยชน์ของการจัดทำแผน

๑. คณะผู้บริหาร/สมาชิกสภา ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียง มีจิตสำนึกในการปฏิบัติงานเพื่อประชาชนมีความ ซื่อสัตย์ สุจริต ปฏิบัติงานด้วยความโปร่งใส

๒. ประชาชนมีจิตสำนึกในการเห็นประโยชน์ของชุมชนและเฝ้าระวังการทุจริตขององค์การบริหาร ส่วนตำบล

๓. มีระบบการควบคุมและตรวจสอบการปฏิบัติงาน เพื่อให้งานมีประสิทธิภาพและลดโอกาสในการ กระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบ

๔. สร้างระบบในการจัดการกับการทุจริตให้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว

๕. พัฒนาและเสริมสร้างบุคลากรและหน่วยงานในการต่อต้านและปราบปรามการทุจริต

๖. องค์การบริหารส่วนตำบลได้รับการยอมรับจากทุกภาคส่วนราชการ ประชาชนในการป้องกันการ ทุจริต

ส่วนที่ ๒

แผนปฏิบัติการป้องกันการทุจริต

จากสถานการณ์การทุจริตที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วต่อเนื่องและบทเรียนที่ได้รับจากการแปลงยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตทั้งสองฉบับที่ผ่านมาสู่การปฏิบัติ จึงได้มีการเริ่มแนวคิดในการปรับปรุงยุทธศาสตร์ชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสถานการณ์การดำเนินงานด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน โดยจะต้องสามารถตอบโจทย์ตอบปัญหาหรือสถานการณ์การทุจริตที่ประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ ต้องเผชิญอยู่จริง ต้องมีการคำนึงถึงบทบาทของทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ องค์กรสาธารณะ สื่อมวลชน และภาคประชาสังคม เพื่อให้เขามามีส่วนร่วมในทุกกระบวนการ ตั้งแต่กระบวนการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติฯ การแปลงยุทธศาสตร์ชาติฯ ไปสู่การปฏิบัติ การติดตามประเมินผล และรายงานผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติฯ ให้รัฐสภาและสาธารณชนได้รับทราบในทุกปีงบประมาณ

ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เกิดการบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการต่อต้านการทุจริตทุกรูปแบบอย่างเข้มแข็งเพื่อให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีมาตรฐานความโปร่งใสเทียบเท่าสากล

วิสัยทัศน์

“ประเทศไทยใสสะอาด ไทยทั้งชาติต้านทุจริต (Zero Tolerance & Clean Thailand)”

ประเทศไทยในระยะ ๕ ปีข้างหน้า จะมุ่งสู่การเป็นประเทศที่มีมาตรฐานทางคุณธรรมจริยธรรมเป็นสังคมใหม่ที่ประชาชนไม่เพิกเฉยต่อการทุจริตทุกรูปแบบโดยได้รับความร่วมมือจากฝ่ายการเมือง หน่วยงานของรัฐ ตลอดจนประชาชนในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของชาติและประชาชนเพื่อให้ประเทศไทยมีศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิในดานความโปร่งใสทัดเทียมนานาชาติ

พันธกิจ

“สร้างวัฒนธรรมต่อต้านการทุจริตยกระดับธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทุกภาคส่วนแบบบูรณาการ และปฏิรูปกระบวนการป้องกันและปราบปรามการทุจริตทั้งระบบ ให้มีมาตรฐานสากล”

การป้องกันและปราบปรามการทุจริตในระยะ ๕ ปีข้างหน้า จะเป็นการปฏิรูปกระบวนการดำเนินงานจากเดิม ไปสู่กระบวนการทำงานแบบบูรณาการทั้งระบบ โดยเริ่มจากการวางรากฐานทางความคิดของประชาชนที่นอกจากตนเองจะไม่กระทำการทุจริตแล้วจะต้องไม่อดทนต่อการทุจริตที่เกิดขึ้นในสังคมไทยอีกต่อไป ประชาชนไทยต้องก้าวข้ามค่านิยมอุปถัมภ์และความเพิกเฉยต่อการทุจริตประเพณีนิยม เจตจำนงทางการเมืองของประชาชนที่ต้องการสร้างชาติที่ใสสะอาดปราศจากการทุจริต จะต้องได้รับการสานต่อจากฝ่ายการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐ การขับเคลื่อนนโยบายที่มีความโปร่งใสตรวจสอบได้ทุกขั้นตอน ขณะเดียวกันกลไกการป้องกันและปราบปรามการทุจริตต้องเป็นที่ได้รับความไว้วางใจ และความเชื่อมั่นจากประชาชนว่าจะสามารถเป็นผู้ปกป้องผลประโยชน์ของชาติและประชาชนได้อย่างรวดเร็ว เป็นธรรม และเท่าเทียม ทั้งนี้เพื่อยกระดับมาตรฐานจริยธรรม คุณธรรม และความโปร่งใสของประเทศไทยในทุกมิติให้มีมาตรฐานตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ.๒๐๐๓ (United Nations Convention against Corruption : UNCAC) ภายในปี พ.ศ.๒๕๖๔

ยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์มีความครอบคลุมกระบวนการดำเนินงานด้านการป้องกัน ปราบปรามการทุจริตและประเพณีนิยม โดยกำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานหลักออกเป็น ๖ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ สร้างสังคมที่ไม่ทนต่อการทุจริต

ยุทธศาสตร์ “สร้างสังคมที่ไม่ทนต่อการทุจริต” เป็นแนวยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญในกระบวนการปรับสภาพสังคมให้เกิดภาวะ “ที่ไม่ทนต่อการทุจริต” โดยเริ่มตั้งแต่กระบวนการกล่อมเกลากองกำลังคนในทุกช่วงชั้น ตั้งแต่ปฐมวัย เพื่อสร้างวัฒนธรรมต่อต้านการทุจริตและปลูกฝังความพอเพียง มีวินัย ซื่อสัตย์ สุจริต เป็นการดำเนินการผ่านสถาบันหรือกลุ่มตัวแทนที่ทำหน้าที่กล่อมเกลากองกำลังคน ให้มีความเป็นพลเมืองที่ดี มีจิตสาธารณะ จิตอาสา และความเสียสละเพื่อส่วนรวม และเสริมสร้างให้ทุกภาคส่วนมีพฤติกรรมที่ไม่ยอมรับ และต่อต้านการทุจริตทุกรูปแบบ ผ่านการพัฒนาวัฒนธรรมและการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ อันจะนำมาสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ตลอดจนส่งเสริมและสร้างบทบาทของสื่อมวลชน กลุ่มทางสังคมและองค์กรวิชาชีพในการสร้างความโปร่งใส ด้วยการบูรณาการแผนงานในทุกระดับของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน บนพื้นฐานของการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมทั้งแนวทางที่ได้จาก “Benchmarking”

กลยุทธ์

๑. การสร้างจิตสำนึกและความตระหนักแก่บุคลากรทั้งข้าราชการการเมืองฝ่ายบริหาร ข้าราชการการเมือง ฝ่ายสภาท้องถิ่น และฝ่ายประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล
๒. การสร้างจิตสำนึกและความตระหนักแก่ประชาชนทุกภาคส่วนในพื้นที่
๓. การสร้างจิตสำนึกและความตระหนักแก่เด็กและเยาวชน
๔. การเชิดชูเกียรติแก่หน่วยงาน/บุคคลในการดำเนินกิจการ ประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ยกกระดับเจตจำนงทางการเมืองในการต่อต้านการทุจริต

กลยุทธ์

๑. การแสดงเจตจำนงทางการเมืองในการต่อต้านการทุจริตของผู้บริหาร
๒. การสร้างความโปร่งใสในการปฏิบัติราชการ
๓. การใช้ดุลยพินิจและใช้อำนาจหน้าที่ให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
๔. การจัดการในกรณีได้ทราบหรือรับแจ้ง หรือตรวจสอบพบการทุจริต

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ สกัดกั้นการทุจริตเชิงนโยบาย

กลยุทธ์

๑. เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในช่องทางที่เป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนได้มีส่วนร่วมตรวจสอบการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานได้ทุกขั้นตอน
๒. การรับฟังความคิดเห็น การรับและตอบสนองเรื่องร้องเรียน/ร้องทุกข์ของประชาชน
๓. ประชาชนมีส่วนร่วมบริหารกิจการของหน่วยงาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ พัฒนาระบบป้องกันการทุจริตเชิงรุก

กลยุทธ์

๑. การจัดวางระบบและรายงานการควบคุมภายในตามที่หน่วยตรวจสอบกำหนด
๒. ภาคประชาชนมีส่วนร่วมตรวจสอบการปฏิบัติหรือการบริหารราชการตามช่องทางที่สามารถดำเนินการได้
๓. การส่งเสริมบทบาทการตรวจสอบของสภาท้องถิ่น
๔. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และบูรณาการทุกภาคส่วนเพื่อต่อต้านการทุจริต